

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς ἀνάμνησις καὶ βίωσις τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑποσχέσεως, τῆς συμπληρώσεως τῆς προθεσμίας καὶ ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοὺς Ἁγίους μαθητάς καὶ ἀποστόλους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐωρτάσθη τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, 30^{ῆν} Μαΐου/ 12^{ῆν} Ἰουνίου 2011, εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ τὴν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, συμφώνως πρὸς τὴν κρατοῦσαν τοπικὴν διάταξιν καὶ προσκυνηματικὴν καὶ καθεστωτικὴν τάξιν.

Οὕτως, ἀφ' ἐσπέρας τῆς ἐορτῆς, τὸ Σάββατον, ἐγένετο ὁ συνήθης Ἑσπερινὸς διὰ τὴν ἐορτὴν εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὸν μοναστηριακὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος.

Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς ἡ ἐορτὴ ἐωρτάσθη διὰ Παρρησίας εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ Ἀγιοταφίτικὴ συνοδεία κατῆλθε τὴν 7.00 π.μ. ὥραν ἀπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου, τῶν κωδῶνων κρουομένων, εἰς τὸ προσκύνημα τῆς Ἀποκαθλώσεως, ἅμα τῇ εἰσόδῳ εἰς τὸν Ναόν. Μετὰ τὴν προὔπαντησιν τὸ θυμίαμα καὶ τὴν προσκύνησιν ἐν αὐτῷ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Παναγίῳ καὶ Ζωοδόχῳ Τάφῳ ἡ συνοδεία εἰσῆλθεν εἰς τὸ Καθολικόν.

Μετὰ τὴν κροῦσιν τῶν σημάτων καὶ τὴν ἔνδυσιν τῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων, ἔλαβε χώραν ἡ θ. Λειτουργία ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου ὑπὸ τῇ Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Ἱερομονάχων Ἀγιοταφιτῶν καὶ ἐγγάμων ἱερέων ἐξ ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐν κατανύξει παρακολουθούντων περίξ τοῦ Παναγίου Τάφου πολλῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐντοπίων καὶ προσκυνητῶν, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου καὶ τῆς συνεργάτιδος αὐτοῦ κας Ἀσπασίας Μήτση.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θ. Λειτουργίας συμφώνως πρὸς τὸ τυπικόν τῆς Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς ἤρξατο ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ τῶν θεολογικωτάτων αὐτοῦ τροπαρίων καὶ τῶν εὐχῶν τῆς Γονυκλισίας.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐτελεῖτο ὑπὸ τῶν Ἀγιοταφιτῶν Πατέρων εἰς τὸ Ἱερόν Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ χθαμαλῇ τῇ φωνῇ.

Τοῦ Ἑσπερινοῦ τελειωθέντος, ἡ Πατριαρχικὴ Ἀγιοταφίτικὴ συνοδεία ἐν πομπῇ διὰ τῆς χριστιανικῆς ὁδοῦ ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐνταῦθα, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θρόνου, ἡ Α.Θ.Μ. προσεφώνησε τοὺς Ἀγιοταφίτας καὶ πάντας τοὺς προσελθόντας διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἄν ἐνδύσησθε, ἔφης, καθίσατε ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἐγὼ ὡς ἐμέ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμόν τε καὶ Πατρός ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε», ἀναφέρει ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐσεβεῖς Χριστιανοί, εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Σήμερον, ἡμέρα Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐορτάζει ἰδιαιτέρως αὐτό τό Πανάγιον καὶ Ζωοποιόν καὶ παντοδύναμον Πνεῦμα, τόν Ἕνα τῆς Τριάδος Θεόν, τό ὁμότιμον καὶ ὁμοούσιον καὶ ὁμόθρονον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Τό Πανάγιον δέ τοῦτο Πνεῦμα εἶναι τό Πνεῦμα τοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας σαρκωθέντος καὶ ἐνανθρωπήσαντος, θεοῦ Λόγου, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τοῦτο τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ «Παράκλητος», Τόν Ὁποῖον ὑπεσχέθη νά ἀποστείλῃ εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ ὁ Χριστός, τόσον πρό τοῦ σταυρικοῦ Του πάθους, ὅσον καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασίν Του, ὡς μαρτυρεῖ ὁ μαθητὴς Αὐτοῦ καὶ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα καὶ ἄλλον Παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένῃ μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας», (Ἰωάν. 14, 16-17).

Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἐπαναλαμβάνεται καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ λέγοντος: «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους», (Λουκ. 24, 49)

Ἐνδεδυμένης τῆς Ἀγιοταφικῆς ἡμῶν ἀδελφότητος διὰ τῆς ἐξ ὕψους δυνάμεως συνεχίζει τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου τῆς πονηρίας ὡς μαρτυρεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Οἶδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ θεοῦ ἐσμεν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται», (Ἰωαν. 5,19).

Ἐχουσα ὡς ὁδηγόν αὐτῆς τόν «Παράκλητον», τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, δηλονότι τό Πνεῦμα τοῦ Παρακλήτου πρὸς τόν Πατέρα Ἰησοῦ Χριστόν δίκαιον (Α' Ἰωάν. 2,1).

Κατὰ δέ τόν Ἅγιον Κύριλλον τῶν Ἱεροσολύμων «Τό Ἅγιον Πνεῦμα Παράκλητος καλεῖται διὰ τό παρακαλεῖν καὶ παραμυθεῖσθαι καὶ συναντιλαμβάνεσθαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν», ἐν ᾧ κατὰ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν, «ὡς τὰς τῶν ὅλων παρακλήσεις δεχόμενον».

Δεηθῶμεν λοιπόν τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ καὶ Πατρός ἡμῶν, ὅπως διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Αειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἁγίων προφητῶν καὶ Ἀποστόλων τό φῶς καὶ ἡ παραμυθία τοῦ Παρακλήτου, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στερεοῖ πάντας ἡμᾶς καὶ εἰρηνεύῃ τόν κόσμον ὅλον καὶ ἰδιαιτέρως τὴν χειμαζομένην περιοχὴν ἡμῶν. Ἐτη πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.